

PARADA LITERÀRIA

En temps adolescents sempre agafava el bus per anar a l'institut. No hi havia mai ningú en aquell bus de les set del matí, ningú excepte un noi. Jo sempre seia a la part central del vehicle, on hi ha només cinc seients a cada banda i un passadís molt ample al mig. Ell seia a la filera de l'altre costat dos seients més a la dreta. Sempre tenia una llibreta i un llapis a les mans, no sé si escrivia o dibuixava, però mai va deixar anar una paraula. I jo tampoc m'hi vaig atrevir. Cada dia l'observava. I així de dilluns a divendres, fins al primer dia del que seria el meu últim any d'institut. Des d'aquell dia i durant tot el curs vaig anar sola. Era un noi discret i reservat, però la seva absència em va afectar. Intentava oblidar-lo, però no podia. Mai no ho havia volgut admetre, però potser n'era el moment: m'havia enamorat.

L'esperança de tornar-lo a veure havia desaparegut del tot, fins que el primer dia d'universitat, en agafar una altra línia de bus, els vaig trobar assegut al mateix seient. Amb la mateixa llibreta. Un somriure discret es va formar a la meua cara, tot i que per dins estava saltant d'alegria. Volia que sabés que era jo, així que vaig seure al mateix lloc que en l'antic bus. Vaig pensar en si dir-li alguna cosa o no, i finalment, al cap de dues setmanes em vaig decidir, tot i que només vaig ser capaç de dir "Hola". Ell va alçar la mirada, va somriure i em va respondre també amb un "Hola". Aquella simple paraula em va fer molt feliç, i em sentia molt important.

Van passar mesos després d'aquell "Hola" fins que finalment vam tornar a parlar. Va ser el penúltim dia de curs, i al baixar del bus una mà em va tocar l'espatlla esquerra. Em vaig girar i era ell. Es va presentar i jo vaig fer el mateix. Vam parlar durant cinc minuts més fins arribar a la universitat. Aquell dia no em vaig poder concentrar. Era una sensació estranya i nova per a mi, però a la vegada molt agradable.

Van passar tres anys des d'aquell dia en què ens vam presentar, i cada dia parlàvem més. Fins que l'últim dia de curs, al sortir, ell se'm va acostar, em va donar una llibreta i va marcar sense dir res. Me la vaig quedar mirant una estona i vaig veure que era la mateixa que portava aquell dia que ens vam "conèixer" al bus de camí a l'institut. La mateixa llibreta, de tapa dura i sense espirals. Vaig obrir-la i les pàgines estaven plenes de dibuixos meus. Uns dibuixos preciosos. M'havia estat dibuixant durant vuit anys en els trajectes de bus. Vaig aixar la mirada d'una revolada per intentar localitzar-lo però no el vaig veure per enlloc. La sensació d'alegria després de veure els dibuixos es va convertir en tristesa. Vaig passar un estiu apagat, però sempre em consolava el fet que el curs següent el tornaria a veure. Però no va ser així. Va passar el mateix que el meu últim any d'institut. Ell era un any més gran, però ens vam tornar a veure, el dia de la meua graduació. I des d'aquell dia que no ens hem separat mai. I ara és el nostre fill el que arriba a casa amb una llibreta amb dibuixos preciosos d'una rena que seu al seu davant al bus.

Nom i cognoms: Núria Molné Franquesa

Escola: Institut Manuel de Pedrolo

Curs: 3r ESO Categoria: 2n aide

